

Og så sagde vi, at du var Elektra, og jeg var fortælleren

ANMELDELSE / 20.03.23

Dragende og komplekse karakterer i beundringsværdigt godt udført debutværk af Mathilde Moestrup.

Anna Schmidt Andersen

Hvem der bare kunne blive vanvittig, som de gør i bøgerne. På den der måde hvor det hele passer sammen. Fx sådan her: din bror har forladt dig og din familie, hvilket naturligvis har påvirket dig negativt. På grund af pengemangel og det udelige københavnske boligmarked fremlejer du lidt tilfældigt en lejlighed, der er til salg i et gammelt hus.

Her viser det sig, at din mystiske overbo også er blevet forladt af sin storebror. Oven i købet er du ved at skrive en universitetsopgave om den mytologiske figur Elektra – den kvindelige udgave af Ødipus, som udover selvsagt at have et fucked up forhold til sine forældre, bliver forladt af sin bror Orestes.

Kort efter indflytningen i huset finder du en aflåst skuffe, hvori der ligger en bunke gamle breve underskrevet Elektra og stilet til Orestes. På dørtelefonen lægger du mærke til, at din overbos fornavn starter med E. Du mister herefter langsomt grebet om virkeligheden og bliver totalt besat af din overbo.

I Mathilde Moestrups stramt komponerede debut passer det hele så godt sammen, at det næsten bliver kedeligt, men også kun næsten, for sproget lykkes heldigvis med at sprænge de snærende rammer. *Elektras breve* består af fem dele: to tilhører underboen Ene, to tilhører overboen E, mens den midterste del består af brevene, der adskiller sig fra resten af værkets prosatekster.

“ **I Mathilde Moestrups stramt komponerede debut passer det hele så godt sammen, at det næsten bliver kedeligt, men også kun næsten, for sproget lykkes heldigvis med at sprænge de snærende rammer.**

Brevene er nemlig nogle sære digstørrelser, og der er noget pattebarnsagtigt og noget oldgammelt over dem på én gang. De hakker i det, bider sig selv over eller taler, som børn gør, når de leger (og så sagde vi, at jeg var prinsessen):

»Kære Orestes

Og Orestes kom tilbage.

Elektra«

Ene, som er stereotyp ung, frisk og fattig, går mere og mere i opløsning i løbet af værket, mens E bare er direkte sær hele vejen igennem. Hun fremstår som en af Herman Bangs skyggekvinder, der skutter sig i sjælet og glider rundt langs panelerne, imens hun stirrer længselsfuldt efter de andre beboere i landsbyen – som i denne ombering hedder Østerbro.

Hun er meget ordentlig, muligvis lesbisk, hun passer sine gåture, onanerer efter hun har kigget på billeder af sin bror, og så er hun typen, der inviterer på »hibiscusvand og figner«. Teksten virker indelukket og nærmest bedaget, når E har ordet, og det er beundringsværdigt godt udført af Moestrup.

Sidste del af romanen går meget op i, hvem der siger hvad, hvem der er den egentlige fortæller, og selvfølgelig hvem, der har skrevet brevene. Men når først fortællerne står i kø for at afsløre sig selv og hinanden, står det klart, at det egentlig er ret uinteressant, hvem der siger hvad.

Værket kan ikke helt bære, at man forsøger at løse gåden i det, men det er egentlig underordnet, når man både har fået midterstykket med de pragtfulde digte og oven i købet også er blevet præsenteret for en så dragende og kompleks karakter som E. Hende gad jeg godt læse flere bøger om.

FAKTA

Mathilde Moestrup, *Elektras breve*, People's.

